

Aaen om, at i Swat i Pakistan, hvor der ingen vestlige styrker er, brændte Taleban 200 skoler ned i løbet af de første 2 måneder, de var der, og alle pigerne røg ud af skolen. Det samme ville de jo gøre i Afghanistan.

At situationen heller ikke kan løses med militære midler alene, er noget, regeringen har sagt hele tiden. Det er en holdning, som deles af det internationale samfund, og som afspejles i både den danske strategi, de amerikanske og britiske strategier og i NATO's tilgang til konflikten. Så det er der altså ikke noget nyt i. Som jeg har sagt mange gange, var vores strategi derfor fra starten trestrengt: militær, genopbygningsmæssig og humanitær.

Som det fremgår af den danske Afghanistanstrategi, lægger Danmark stor vægt på den civile indsats, herunder kapacitetsopbygning af afghanske institutioner og økonomisk og social udvikling. Den danske bistand til Afghanistan er derfor som sagt også blevet fordoblet. Et af hovedelementerne i strategien er gradvis at ændre balancen mellem den militære og den civile indsats i retning af en større civil indsats og en mere tilbagetrukket militær rolle. Dette skal ske i takt med forbedringer af de afghanske sikkerhedsstyrkers kapacitet til at varetage sikkerhedsopgaverne på egen hånd.

Vi står ikke alene med vores fokus på udvikling og kapacitetsopbygning. Ikke mindst den nye amerikanske strategi understreger behovet for at prioritere og øge ressourcer til den civile genopbygning og bidrage til, at afghanerne selv kan tage vare på egen sikkerhed og udvikling. Hvad angår NATO's strategi, blev det på det seneste topmøde, den 3. og 4. april 2009, understreget, at NATO øger sin indsats for kapacitetsopbygning af de afghanske sikkerhedsstyrker. Alliancen ser sin rolle udvikle sig i retning af mere fokus på træning og mentoring, i takt med at de afghanske sikkerhedsstyrkers kapacitet til at agere selvstændigt øges.

Enhedslisten foreslår også forhandlinger med Taleban. Det har længe været den danske regerings holdning at støtte afghansk ledede forsoningstiltag med de dele af oprørsstyrkerne, som afsværges forbindelse til Al-Qaeda, nedlægger våbnene og respekterer forfatningen. Det danske militær har jo også afprøvet disse muligheder, hvor de er. Det er så også den amerikanske holdning. Det er der altså heller ikke noget nyt i.

Jeg ser altså ikke noget behov for markante ændringer af hverken de danske eller de internationale strategier, som Enhedslisten foreslår.

Der er derimod behov for, at det internationale samfund nu fokuserer på at gennemføre strategierne uden at ryste på hånden. Der er nemlig behov for en målrettet, langsigtet og tålmodig indsats, og der er som nævnt behov for, at vi tager både militære, civile og diplomatiske redskaber i brug i håndteringen af den meget komplekse situation, vi står over for.

Lad mig også tilføje, at de strategier og planer, som vi har lavet sammen med kredsen af partier bag indsatsen i Afghanistan, rummer en vis fleksibilitet, som vil gøre det muligt at tilpasse indsatsen til ændringerne i situationen eller til at reagere på nye muligheder. Derfor har vi nu søsat et særligt program for Pakistan, som er blevet vigtigere og vigtigere og alvorligere og alvorligere. Det gør vi for at give vores bidrag til at forhindre talebanisering og islamisering af Pakistan. I forligskredsen vil vi se på eventuelle justeringer af strategien i lyset af de nye amerikanske planer for Afghanistan, men de civile planer er endnu ikke udarbejdet nok til, at vi kan se, hvad de måtte betyde for vores strategi.

Situationen i Afghanistan er alvorlig, ikke mindst for vores soldater, som betaler den største pris for vores indsats. Vi har alle sammen grund til at beundre og respektere vores soldaters indsats, som gøres for vores skyld. Så også for soldaternes skyld er regeringen glad for den brede politiske opbakning til den styrkede danske indsats.

Jeg skal på den baggrund og på regeringens vegne opfordre til, at nærværende beslutningsforslag forkastes.

Kl. 19:53

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 19:54

Frank Aaen (EL):

Jamen nu snakker man om, at man vil ændre indsatsen og lægge mere vægt på civilindsatsen. Det mest håndfaste, jeg i øjeblikket kan se der bliver ændret på strategien i Afghanistan, er, at der indsættes 20.000 flere amerikanske soldater. Det vil sige, at man lægger vægt på den militære strategi. Vi får også at vide, at man i ly af det kan vinde befolkningen og kan lave en masse civil genopbygning, men det har ikke noget på sig. Det, vi i den kommende tid vil se, er bare endnu mere militær, og det vil sige endnu flere angreb, hvor også civilbefolkningen bliver ramt. Hvordan kan det harmonere med det, ministeren lige har sagt, om, at man er ved at ændre strategi?